

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 4.

Ljubljana, 1. aprila 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

6. Velikonočno jutro.

Tiho, tiho gre čez zemljo
pomladanji dih,
cvetje vstaja po poljanah
radostnih.

Vse je mirno, le gozdovi
v solnčni dan šume;
vse je tiho, le poljane
govoré.

Pa prikaže se na hribu
tam Velika noč:
vse se zgane, ji naproti
gre pojóč . . .

A. P. Grigorjev.

Dobri ljudje.

10. Pripovedka in zgodba.

ilno stara je že pripovedka; zgodba pa je iz novejših časov, iz zadnjih italijanskih bojev.

a) Pripovedka.

Komu ni znana arabska pripovedka, ki se je že tolikrat pripovedovala pod naslovom: „Srajca srečnega človeka“. Ponovim jo le ob kratkem:

Neki vzhodni kralj zboli in derviši mu prerokujejo, da ozdravi, če bo mogel obleči srajco srečnega človeka.

Paše in vezirji začno iskati, iščejo, iščejo srečnega človeka; a po več mesecih se vrnejo in žalostno izporoče kralju, da ni nikjer nobenega srečnega človeka na svetu.

Toda čuj, tam na polju zaslišijo veselo petje poljedelca, sključenega nad brazdo; tako veselo se je razlegalo petje, da se mu ministri približajo in ga nagovore:

„Ti si torej srečen, kmetič, ki prepevaš tako brezskrbno in veselo?“

„Seveda sem,“ odgovori preprosti poljedelec.

Dvorjani se spogledajo in vzkliknejo: „O dobri mož, tvoje srajce potrebujemo, tvojo srajco bi radi!“

„Mojo srajco bi radi!“ se zasmije kmetič, da mu kar ves obraz zažari — „mojo srajco! presneto si bo malo opomogel, kateri izmed vas jo bo imel. Poglejte!“ Odkrije svoje gole prsi . . . ni imel srajce!

Ne bom pristavljaj naukov tej lepi pravljici, povem rajši takoj še zgodbo.

b) Zgodba.

Zgodba pa govori o mladi, bogati gospe, ki se je večkrat dolgočasila in sama sebi smilila ter se čutila nesrečno od same sreče.

Nekega večera sedi na naslonjaču pri mizi, na kateri je bilo naloženih več modnih časnikov, not,

knjig in knjižic. Zdaj seže po tej, zdaj po drugi. In ko tako lista semttertja, naleti na pravljico o srajci srečnega moža.

„Oj nerodneži!“ vzklikne, „niso mogli najti srajce srečnega moža; hej! jaz pa, jaz najdem srajco srečne ženske!“

Urno se odpravi precej drugo jutro na iskanje, ki ji je bilo olajšano s tem, da je imela več znank v raznih krajih. In ker je znala jako prijazno nastopati, ji tudi niso zamerile gospe in gospice, žene in ženice, če jih je vprašala: „Ali si srečna? Ali ste srečni?“

Na to vprašanje je zopet in zopet slišala odgovor: „Ne!“ Nekatere so odgovarjale glasno in odločno, druge pa bolj tiho ali le z otožnim nasmehom; mnogokje je tudi solza odgovorila mesto ust.

Povsod, povsod enakò!

Vsa obupana se spomni, da bi bilo dobro vprašati za svet gospoda župnika, ki je moder in izkušen mož.

Ob vprašanju, li pozna srečno žensko, se mašnik nasmehne. „Nate, gospa, tukajle berite prve vrstice tegale pisma.“

Gospa čita: „O moj oče, moj oče! kako sem srečna!“

„Vendar ena srečna! Pa jo li poznate? Kje je?“ Očetovski odgovori duhovnik: „Poznate jo tudi Vi, gospa.“

„Kje pa je? Kje pa je?“

„Ni je več na Francoskem, marveč zdaj je v Italiji pri naših ranjenih vojaki. Grofica Amalija pl. Grandual je, ki Vas je večkrat sprejela v svojih sobanah.“

„Ona!“

Takoj drugi dan je odrinila iskalka sreče na Laško.

Popraša na vojaški straži; smejejo se in odgovore: „Tu ni nobene grofice!“ Ko natančneje pojasni, ji reče neki častnik: „Grofica pl. Grandual je pač pri armadi, pa z imenom sestra Amalija usmiljenka.“ In pokaže jo, kako obvezuje ranjence in osrčuje umirajoče.

„Sestra, ali ste srečni?“

„Oh! da!“ odgovori redovnica z neizrečno veselim smehljajem.

„Ali popolnoma?“

„Toliko, kakor je mogoče tu na zemlji, ko pričakujemo tam gori . . . oh! tam gori, moj Bog! ko bi se mogla še bolj žrtvovati!“

„Sestra, nekaj bi Vas poprosila, pa nikar se mi ne smejajte . . . Dajte mi srajco, ki jo nosite!“

„Rada, toda,“ odgovori sestra v zadregi, „to je nemogoče.“

„Ne! ne! jaz je potrebujem.“

„Je nimam več! Davi je bolnikom zmanjkalo platna, pa sem jo raztrgala, da sem napravila cufanja (šarpije).“

Mlada dama povesi glavo rekoč: „Hvala, sestra! zdaj razmem; sreča se ne podari, marveč se mora kupiti, kakor ste jo kupili Vi z bogoljubnostjo in z deli krščanske ljubezni. Našla jo bom, kakor ste jo našli Vi!“

(Paillettes d'or.)

11. Sv. Marija Magdalena Paciška.

Ta svetnica je imela že v nežnih otroških letih silno blagočutno in usmiljeno srce.

Njeni starši so že prav majhno jeli pošiljati v šolo k „ubožnim nunam.“ In dobri starši vedo, da so otroci posebno zadovoljni takrat, ko imajo kak dober grižljaj pri sebi; tudi mali učenki niso dajali samo šolskih reči v torbico, marveč pridejali so tudi vselej kaj za njene mlade zobe. Toda dobra deklica se ni nikoli dotaknila sama teh jedil, marveč grede mimo mestne ječe, kjer so ubogi jetniki prosili miloščine, je iz ljubezni do Boga z velikim veseljem podarila vse, kar je imela v torbici. Tudi doma ji niso mogli storiti večjega veselja, kakor če so dali njej miloščino v roke, da jo je ona delila.

Z enakim veseljem je blaga deklica delila duhovno miloščino. Kjerkoli se je ponudila ugodna priložnost, je učila male otročiče moliti očenaš, češčenamarijo, apostolsko vero itd. Posebno je bila vesela vselej, kadar so jo starši vzeli s seboj, ko so šli stanovat na deželo na svoje posestvo. In kaj menite, zakaj je bila tega tako zelo vesela? Mala učenka je tu smela biti učiteljica! Zbrala je okrog sebe deset do dvajset vaš-

kih otročičev, dečkov in deklic, ter jih je poučevala v glavnih resnicah naše svete vere. Da bi se otroci rajši in uspešneje učili, je z materinim dovoljenjem dajala ubožnim dečkom malo miloščino, deklicam pa nove predpasnike in rutice. Vsakdo se je čudil potrpežljivosti in vnemi, s katero je mala svetnica opravljala to prelepo delo krščanskega usmiljenja, kako dobro je moralo biti to zlato otroško srce, ko se je še izpopolnilo v redovniškem svetem življenju!

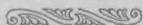
(Natančnejši opis mladih let te izvoljenke Božje najdeš v mladinski knjigi „Zgledi bogoljubnih otrok.“ II, str. 126.)

12. Rokodelski pomočnik.

V mestu Anklaum na Pomorjanskem je l. 1804. rokodelski pomočnik potrkal na vrata, da bi poprosil za običajno potnino. Ker se nihče ne oglasi, odpre tiho duri in vstopi. Stara, bolna ženica leži na postelji in mu izkuša dopovedati, da sama nima ničesar.

Mladenič odide, pa se čez kakih pet ur zopet povrne. Uboga starka mu zopet ponavlja še bolj prepričevalno, da mu ne more dati ničesar. On pa stopi dostojno in prijazno k mizi in poklada na kup iz obeh žepov kruha, ki ga je bil nabral, in enako tudi nabrari drobiž. „To je za Vas, uboga, bolna gospa,“ se nasmehlja in poslovi ter rahlo zapre duri za seboj. Stara mamica se je imenovala Laroque (b. Lárók), mladčničevo ime pa je zapisal angel v nebesih, ker angelom je posebno všeč č: ubožec pomaga ubožcu.

Ambrosius.

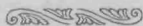

Nasprotje.

Pod góro tam studenca dva,
veselo, ljubko žuborita,
prečista, živa sta oba,
ko spenjena navzdol hitita.

V poljani tam pa reki dve
ves dan umiva solnce jasno.
A tihi, kalni sta obe
in dalje ploveta počasno.

Lucijan.

Vladko prvič v šoli.

Spisal Julij Slapšák.

(Konec.)

Moško je stopal Vladko preko polja proti domu, kakor možakar, ki je že kaj izkusil na svetu. Tam, kjer rastejo vitke breze, ga pa nenadoma nekdo vpraša z glasom, ki ni bil prav nič podoben človeškemu: „Sivkobiv, kje si pa biv?“ Vladko pogleda začudeno okrog sebe, a ne zagleda žive duše. Tedaj mu pa iznova počí na uho neznani glas, gori v višavah: „Vladko, a si jih dobiv, a si jih dobiv?“ Vladko se ozre kvišku in zagleda na vejici kobilarja, ki je zopet zavpil: „Vladko, kje si pa biv, kje si pa biv, a v šoli? A si jih dobiv, a si jih dobiv — v šoli?“ Vladko se je glasno zasmeljal porednemu ptiču, zamahnil z roko, češ: kaj še! In korakal je moško dalje. Tam z bukve v gozdu pa mu je pravil in ga izpraševal divji golob: „Na veji sedim, se skobca bojim. Vladko, te je kdo ruk - nu, te je kdo ruk - nu?“

„Kdo me neki bo!“ je odgovoril Vladko, a ni prav nič postal. Pa se je oglasila tedaj drobna senica in je zadrobila: „Činčara! Češ-češ-češ? Vladko, češ-češ-češ?“

„I kaj pa? Kaj naj čem?“ je vprašal Vladko drobno ptičko; ta pa mu je zažvrgolela: „Vladko, u-hrib, u-hrib! Češ, češ?“

„Naka, nečem v hrib; grem rajši domov, da jim naglo povem, kako je bilo v šoli,“ je rekel Vladko in je hitel dalje. Tam v grmovju se mu je zasmejala grlica: „Hi-hi-hi-hi-hi! Ku-gr-gu, ku-gr-gu! Gre domu, gre domu! Vladko gre domu! Hi-hi-hi-hi-hi! Hi-hi-hi-hi-hi!“

„Seveda grem,“ si je mislil Vladko, rekel pa ni nič. Že je zagledal dom. Podvival je korak in skoro je bil na grajskem vrtu. Petelin ga zagleda, skoči na kurnik, da javi Vladkov prihod: „Kikiriki, Vladko hiti, naš Vladko hiti!“ In kokoška, ki se je valjala in brskala v pesku, zakokoče: „Kok-kok-kok, Vladko gre v skok, Vladko gre v skok!“

V gradu se je tačas mudila Vladkova ljuba stara mamica. Prišla je na kratek obisk. Vladkova mama ji je pravila, kako nerad je šel fantek v šolo. Jokal je, se obotavljal, morala ga je vleči za roko in takorekoč siloma potisniti v učilnico.

Stara mamica je žalostno zmajevala z glavo in rekla: „Nič, ne grem prej odtod; počakam ga, da pride iz šole in ga posvarim. Beseda stare mamice bo morda več zalegla.“

Mama je peljala staro mater v jedilnico, jo posadila za mizo ter ji stregla. Ko je pa prišla ura, da je bilo treba po sinka, je pa naročila kuharici, naj skuha še kave; poklicala je hčerko Doro, da dela kratek čas stari mamici, sama pa se je oprostila ter šla v stransko sobo. Tam se je napravila, da gre po sinka v šolo. V eni uri bo že prost. Oj, komaj čaka, da ga že skoro zagleda! Kaj je vedela, da je šola že minila in da sinek že koraka preko dvorišča. Pa ko je zapel petelin in zakokala putka, je pogledala skozi grajske line! Oj, ali je res ali ne? Za božjo voljo, kaj se je zgodilo, ako res že prihaja! Pa naglo zopet vstane, hoteč iti sinku naproti. Takrat pa se odpro vrata v jedilnico, in Vladko stopi ves srečen in vesel v sobo.

Kakšno presenečenje! Stara mamica kar debelo pogleda, Dori pa pade od začudenja kupica iz rok, in se razbije v sto koscev — mama v stranski sobi pa, ko zagleda pri priprtih vratih sinka vsega izpremenjenega in srečnega, si zakrije obraz z rokami in zajoka od samega veselja.

Moško je vstopil Vladko v sobo, pozdravil spodobno staro mamo in ji segel v roko, pozdravil tudi ljubo sestrico, potem pa vprašal: „Kje so mama, kje so mama?“

„Le kar semkaj k meni sedi! Mama takoj pride, saj te je že gotovo slišala,“ reče stara mamica in ponudi ljubemu vnučku stol poleg sebe. Vladko je ubogal; odložil je torbico na stol in sedel za pogrnjeno mizo k stari mamici; vendar pa bi mu bilo stokrat ljubše, da bi bila navzoča tudi mama, njegova ljuba mamica. Kuharica mu brž naliže skudelico sladke kave, stara mamica in sestrica Dora ga pa kar hkrati vprašata,

kako je bilo v šoli. „Tako je bilo,“ je odgovoril Vladko, potlej pa pravil na dolgo in široko, kako je bilo in kaj vse je doživel ta dan. Povedal je od kraja do konca vse po pravici in resnici in nobene reči ni zamolčal; celo o ljubih ptičkih je pravil, kako so mu žvrgoleli, in o petelinu in putki, kako sta mu klicala, ko je prihajal iz šole. Kuharica je kar obstala ob mizi,

Vladko pripoveduje, kako je bilo v šoli.

držeč lončka s kavo in z mlekom v roki ter se dobrodušno smejala. Nagajiva sestra, ki je stala ob stare mame desnici, je pa kar skakala, tako jo je lomil smeh, ko je Vladko pravil tisto povest, v kateri umivčka ljuba mucika umazančku Tončku nežno ličece s pljunčkom, s snegcem in z ostrimi krempeljčki. Tudi stara mamica se je tako smejala, da je komaj zaužila kavo. Vladko

se je pa ves čas držal modro, ko je pravil, kako je bilo v šoli.

Za nekaj časa je prisedla še mama k mizi, pogladila Vladku mehke laske ter mu rekla: „Vladko, poslej se pa ne boš več bal in obotavljal, ko bo treba iti v šolo, kaj? Sčasoma boš še prav rad hodil v šolo, kajne, Vladko?“ Vladka je bilo nekoliko sram in ni precej odgovoril. Namesto njega je pa dobra stara mamica odgovorila: „M-hm, jutri in nikoli več ne bo treba mame poleg, kadar pojde v šolo; Vladko je fant; še velik gospod bo enkrat, boste že videli, če ne!“ — — —

Ko je zazvonil drugo jutro šolski zvonec, je ljubznivi deček že korakal s torbico na rami, oblečen v lepe nove hlačke, take do kolen, in v lepo novo suknjico, tako prav gosposko, mimo grajskega vrta v šolo. Na vejicah sadnega drevja so cvrčale ptičke: „Oj, oj! Na vsem svetu je ta deček tak kot naš Vladko, ki je včeraj tako nerad šel tod mimo v šolo.“ Petelin pa, ki je imel lepo in posnemanja vredno navado, da je kar naravnost razodel, kar je imel na srcu, je zakukurikal: „Kikiriki, naš Vladko pa v šolo hiti!“ In putka, ki se je kopala in grebla v pesku, je zakokodajcala: „Ko-ko-ko-ko! To je lepo! Ko-ko-ko-ko! Gospod on še bo!“ In drobna seničica je zažvrgolela takrat na vejici: „Čindarara! Res-res, res-res; pa še velik, velik! Čindarara-ra!“

* * *

Vladko je potem zares rad hodil v šolo, se marljivo učil, poslušal zvesto nauke, ki so jih dajali v šoli, pa se tudi ravnal po njih. In ker je vztrajal v tem, se ne bomo čudili kar nič, da je postal čez leta res — velik gospod. Zdaj biva tam, kjer cesar, na Dunaju, v glavnem in stolnem mestu našega cesarstva. Pa pozabil še ni, kako nerad je šel prvič v šolo. In kadar pride domov s cesarskega Dunaja, še vedno rad pripoveduje o tej težki hoji. Pa nikdar ne pozabi zahvaliti ljubo mamico, da ga ni poslušala takrat in se vrnila z njim v grad, ampak ga povedla v šolo, kjer se je pričela graditi njegova sedanja sreča. Kuharica in hišna

sta še vedno v gradu. Kadar pride gospod Vladko na oddih in počitek k svojim ljubim domačim v grad, da vsaki po tri cekine v dar, nekdanjemu pastirčku Jančku, ki je tudi še vedno pri hiši, zdaj za kravarja, pa nič, ker bi bil s svojim nespametnim govorjenjem kmalu zakrivil, da bi se bila Vladku pristudila šola in bi ne bil on danes to, kar je. To dobro ve Janček kravar; zato se pa vselej, kadar vidi v rokah kuharice in hišne cesarske cekine, potolče po neumni butici, pomežikne samsebi in zarentači: „He he, čemu sem ga pa plašil, čemu sem ga pa, he-he!“ . . . No, pa zadnjič je dobil tudi Janček kravar tri svetle cekine. Ho, to jih je gledal z veseljem! In kadar nanese prilika, jih kaj rad pokaže in govoriči: „He-he, he-he: čigava je ta podoba? — Cesarjeva, ne? In tam, kjer je sam cesar doma, tam je naš Vladko gospod, velik gospod. Mislim, da prvi za cesarjem in zato si nakuje, mislim, cekinčkov, kolikor se mu jih le zljubi, he-he, he-he!“ . . .

Slepa Nežica.

Gedaj sem stanoval pri dobri gospe, ki je imela štiri otroke, tri dečke in eno deklico.

Deklici je bilo ime Nežica, in je bila najstarejša med otroki. Izpolnila je takrat jedva dvanajsto leto.

Ali dasi jo je njena mamica imela zelo rada in so jo njeni bratci ljubili iskreno, so vendar želeli vsi njeno smrt.

Dobra njena mamica mi je povedala, da je Nežica slepa. Tudi mi je pravila, da so jo že nekateri zdravniki zdravili, ali ozdraviti je niso mogli. Ona je še vedno slepa, revica!

„Kdaj pa je oslepela?“ vprašam nesrečno mater.

„Pravzaprav ne vem, od kdaj je slepa,“ mi odgovori dobra gospa.

„Ali je že od rojstva slepa?“ vprašam dalje.

„Ne, takrat je bila popolnoma zdrava,“ odgovori gospa. „Ko je bila stara eno leto in sedem mesecev, sem prvokrat opazila, da je revica slepa.“

Ker bi bil rad videl to nesrečno dete, sem poprosil gospo, naj mi pokaže slepo Nežico.

Nikdar bi ne bil mogel verjeti, da je deklica slepa, ko bi mi tega ne bila povedala njena mamica!

Te njene, lepe, velike in navidezno tako zdrave oči — pa bi bile slepe? Kje je to mogoče!

Toda resnica je bila, bridka resnica!

Vsak dan sem potem obiskal to mlado bolnico-slepico.

Izprva se me je hala in ni mnogo govorila z menoj. Samo na moja vprašanja je odgovarjala.

Ali v zimskih dolgih večerih se me je privadila in zelo rada je govorila potem z menoj.

ln dostikrat sem jo slišal, ko je mamico povpraševala po meni. No rekla mi je, kakor so mi rekli njeni bratci: „Gospod Anton.“

ln kaj sva govorila z revico Nežico? — O, govorila sva mnogo.

Ona me je izpraševala, kadar sem prišel k njej: „Gospod Anton, ali ste prinesli kaj bonbončkov? Ali mi boste pripovedovali o zakleti kači, o zakletem gradu, o pasjeglavcih?“

Natanko tako je vpraševala, kakor je slišala svoje tri bratce. ln jaz sem ji rad pripovedoval tiste pravljice o pasjeglavcih, o zakletem gradu in o zakleti kači.

Včasih sem ji pravil tudi o nebeškem rajju, o angelcih, o svetnikih in popisoval veselje nebeških prebivalcev. Skratka, mnogo sem ji pravil, ker so bili tako dolgi tisti zimski večeri, in je ona tako rada poslušala.

Dosti sem ji pravil, ali o krasoti naše zemlje in svetlobi rumenega solnca ji nisem črhnil niti besedice.

Kajti videl sem, da bi rada njena nedolžna dušica zvedela nekaj; saj so ji po vsakem vprašanju zatrepetale ustnice. Še bi bila rada nekaj vprašala, ali prosila, ne vem. ln potem bi še huje trpela.

ln ko sem odhajal od nje, me je vedno vprašala, kakor njeni bratci: „Gospod Anton, ali pridete kmalu spet?“

„Seveda, seveda, Nežica,“ sem jo potolažil. Smilila se mi je v dno duše.

Bilo je nekaj tednov po Veliki noči. Spomlad je bila že odposlala svoje sle po celi deželi. In razšli so se ti sli po celi deželi. In zacveteli so beli zvončki po vrtovih in rumene trobentice po osojnih tratah, in veterнице in druge gozdne cvetice so spletale pisane vence, da pozdravijo prihajačo vigred.

Na neko nedeljo popoldne torej v tisti pomladi me pokliče mamica slepe Nežice.

„Gospod Anton, Nežica vprašuje po vas.“

Takoj grem k slepi revici. Zakaj bi ne šel tolažit sirotice, ki tako zelo potrebuje tolažbe?

Takoj pri vstopu me je začutila.

„Gospod Anton, povejte mi kaj o svetu,“ me zaprosi nedolžni otrok.

Mene je skoraj zmešala ta njena čudna prošnja.

Pa kmalu sem se spomnil, da so imele njene ustnice po vsakem njenem govorjenju še neko, meni in njej neumljivo prošnjo.

Čudna se mi je zdela njena prošnja, in čudno se mi je zdelo njeno danes izredno blede lice. Nemirna je bila tudi zelo.

Menda je vse to vplivalo name, da sem ji jel pripovedovati o lepoti in krasoti naše zemlje, in pravil sem ji, kako je vse živo in lepo ravno sedaj, kako vse cvete, dehti in živi.

Potem sem ji naslikal s svojimi besedami človeka, kako je on lep in dober. Rekel sem ji, da je krona vsega, kar je Bog ustvaril, in da je tudi ona tako lepa in dobra. Povedal sem ji, da so njena mamica in bratci tudi tako lepi in dobri. Tudi sem ji zatrdil, da jo imamo vsi tako radi!

Tedaj pa pokliče Nežica svojo mamico in bratce. Saj je poznala vsakega izmed nas menda po glasu in hoji, ali kako?

In objela je svojo mamico in objela svoje bratce, vsakega posebe, in jim zašepetala na uho: „Kako bi te rada videla!“

Tudi mene je objela in rekla na uho: „Gospod Anton, kako bi rada videla svet; ali vem, da sem slepa!“

Po teh besedah se mi je pa zdelo, da je prišlo nekaj mrtvaškega v to sobo. Kmalu po tem dogodku se je ločila mlada in lepa dušica od telesa slepe Nežice ter pohitela med svoje bratce — med angelce - krilatce.

In plakal sem za Nežico - slepico. Da, plakal sem, kot plaka malo dete.

In vsi smo plakali za našo revico, a vendar so bile naše duše upokojene.

Še tisto popoldne so ji napravili črni možje lep mrtvaški oder.

Jaz pa sem šel vun v naravo, kjer sem nabral lep šopek prvih pomladanskih cvetic, ki jih nikdar ni mogla ta revica gledati in občudovati njihove krasote.

Položil sem te trobentice, marjetice in zvončke na njeno vzglavje, potem pa pokleknil in molil, naj prosi zame Boga v nebeških višavah njena mlada dušica . . .

Anton Antonov.

Pomladno jutro.

Hribi žarijo,
zora je vstala,
v nebesnih višavah
dan se rodi.

Cvetke dremotne,
poluzaspane,
brišejo rosne,
trudne oči.

Zvončki zvonijo
sestricam v jutro:
„Brzo vstanite,
dan se rodi!“

Rože so vstale
tihu kramljale:
„Dobro je solnčece,
vse oživi!“

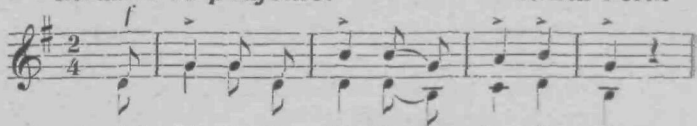
Fr. Lovšin.

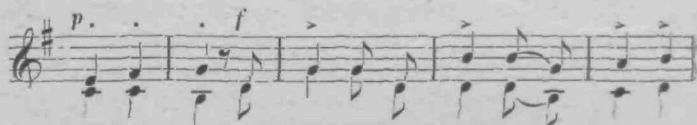
Na Jurijevo.

Živahno in podjetno.

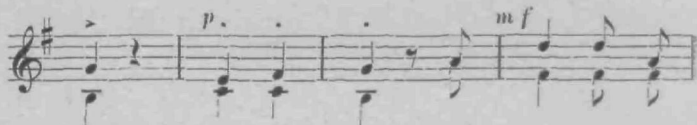
Kvirin Pertl.

1. Od hi - še do hi - še ho - di - mo,
2. To ši - bo za stre - ho shra - ni - te,
3. Ker ta - ke da - ro - ve vam no - si - mo,
4. Bo - ga - to go - ri - ca ob - ro - di vam,

1. ho - di - mo, ze - le - ne - ga Ju - ri - ja vó - di -
2. shra - ni - te, da z njo se po - ža - ra bra - ni -
3. no - si - mo, od vas kaj v za - me - no pro - si -
4. ro - di vam, bo - ga - to se po - lje o - plo - di

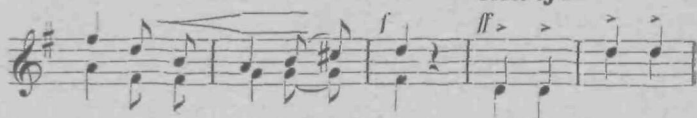

1. mo, vó - di - mo, on po - mlad v de -
2. te, bra - ni - te, stra - hu - je po -
3. mo, pro - si - mo. I - ma - te kaj
4. vam, plo - di vam, po - de - li Bog

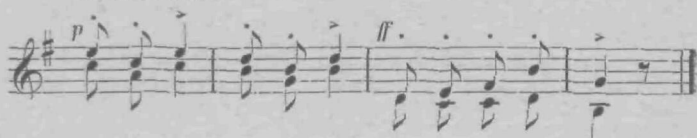
1. že - lo pri - ne - sel je, vso zem - ljo z ze -
2. red - no vam de - či - co in va - bi k
3. be - le po - ga - či - ce? Ne bra - ni - mo
4. kru - ha vam be - le - ga, vsi li - ca bo -

Hitreje

1. le-njem po - tro - sil	je.	Zi - ma, zi - ma,
2. hi - ši vam sre - či -	co!	Sre - ča, sre - ča,
3. tu - di se kra - či -	ce,	bo - di jaj - ce,
4. di - te ve - se - le -	ga!	Mi zdaj mo - ra -

scherzando

1. ajd za peč, ajd za peč,	ce - lo le - to leč!
2. pri - di k nam, pri - di k nam,	glej, od - prt je hram!
3. bo - di hleb, bo - di hleb,	v naš iz - gi - ne žep!
4. mo drugam, kam drugam,	hva - la, hva - la vam!

O. Zupančič.

Kratkočasnica.

„Čudni časi so: Konji kadé, hiše se peljejo,“ je rekla stara ženica, ko je prvič zagledala železnični vlak.

Internus.

Odgovor na vprašanje: „Kako čitaš?“ v št. 3.

1. Še stresajo vetri na stolpu petelina.

Prav so rešili: Ogrin Ivana, učenka v Ligojni; Makar Ljubica, Čebular Mici, Dužnik Karla, učenke meščanske šole v Škofji Loki.

2. Opoldne sedem pa kosem (prav: kosim).

Prav so rešili: Bradaško Marija, Kovač Marijana, Umek Marijana, Verbič Marijana, učenke v Ligojni.

Oboje so prav rešili: Kumar Rudolf, dijak v Spodnji Šiški; Rebolj Leopoldina, učenka v Kranju; Skube Silvester, učenec III. razreda v Rudolfovem; Ogrin Ang., učenka V. razreda v Ljubljani; Slak Matija, Lindič Ciril, Žukovec Franc, Miklič Ign., Novak Ciril, Žore Franc, Gabriel Milan, Bezelj Jos., Beruš Nikolaj, učenci v Rudolfovem; Donža Mar., Senčar Alojzija, Koši Rozalija, učenke V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Šušteršič Anton, učenec IV. razr., Štepič Angelca, Sepaher Mici, Derganc Anica, Srebotnjak Mimi, učenke v Rudolfovem; Stvarnik Kornelija, učenka V. razr. v Šoštanj; Hlade Marija, Habit Alojzija, Muhr Marija, učenke III. razr. pri Sv. Juriju ob Pesnici; Stanonik Aleš, učenec III. razr. v Ljubljani; Gabriel Anton, Gebauer Frid, Vašič Viktor, Cigler Leop., Zorko Edvard, Vintar Alojz, Košak Ivan in Rudolf, Brudar Ivko, Avsec Ferd., Kosiček Stanko, Kristan Bogomir, Picelj Feliks, Mrhelin Alojzij, Murn Albert, Hrovat Albin, Konrad Janez, Ferlič Jožef, Bastaš, Teodor, Rauch Metod, Bloudek Leon, Zukovec Fr., učenci v Rudolfovem; Hribar Rado, učenec IV. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Kramar Anton, mizar v Mateni pri Igu; Paulič Franc, Perme Martin, Pavšek Ivan, Ažber Franc, učenci VI. razr. v Trbovlje-Vodah; Umek Janez, Rus Franc, učenca v Ligojni; Vrh Franc, Možina Anton, Šajn Miha, Pugelj Rudolf, Colja Marija, Mavrič Marija, Kiren Marija, Valenčič Antonija, Rolih Frančiška, Šircelj Ivana, učenci in učenke v Podstenjah; Zupančič Karel, Skalicki Zdenko, Horvat Urban, Klodič Rihart, Kastelic Viktor, Hočevar Tonček, Globevnik Edmund, Tomandel Oton, Kolarič Jakob, Nečimer Maksi, Domnik Alojzij, Žmavec Marjan, Ludveger Mici, Horvat Silva, Sušnik Ivana, Zupančič Mici, učenci in učenke v Rudolfovem; Pustišek Mihael, davkarski sluga v Kozjem; Karner Ver., Pal Kat., Požgan Iv., uč. VI. razr., Bregar Roza, Metlicar Jan., Zupančič Ant., uč. V. razr., Bezjak Ema, Muzek Jož., Krivec Mar., Hren Mar., Tramšek Jož., uč. IV. razr. v Hajdinu pri Ptuj; Salmič Rafko, učenec IV. razr. okol. šole v Celju; Rožnik Viktor, Battelino Vinc. in Peter, Šteh Anica, Peterlin Avgusta, Reich Marija, Križnik Angela, Oblak Franica, Dolinar Marija, učenci in učenke V. razr., ter Bricelj Pavla in Bezdin Franja, učenki IV. razreda na Viču; Gerdina Tončka, učenka VIII. razr. v Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 3.

Jetnik, ki je bil obsojen v dosmrtno ječo.

Prav so odgovorili: Šušteršič Ant., učenec IV. razr., Štepič Angelica, Sepaher Mici, Derganc Anica, Srebotnjak Mimi, učenke v Rudolfovem; Makar Ljubica, Čebular Mici, Dužnik Karla, učenke meščanske šole v Škofji Loki; Skalar Ljudmila, učenka IV. razr. in Vovk Kristina, učenka III. razr. na Viču.